

Raftul
Denisei

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MIRANDA JULY

ÎN PATRU LABE

Traducere din engleză și note de
VALI FLORESCU

HUMANITAS
fiction

Redactor: Anca Dumitru
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Paper Print – Brăila

MIRANDA JULY
ALL FOURS
Copyright © 2024, Miranda July
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2026,
pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JULY, MIRANDA
În patru labe / Miranda July; trad. din engleză și note
de Vali Florescu. – București: Humanitas Fiction, 2026
ISBN 978-606-097-865-7
I. Florescu, Vali (trad.; note)
821.111

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Pentru Isabelle

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Scuze de deranj, așa începea biletul, ceea ce e un început cât se poate de ofertant. Ba, te rog, deranjează-mă! Deranjează-mă! Am așteptat toată viața să fiu deranjată de un asemenea bilet.

Scuze de deranj, dar mi s-a părut că cineva se folosește de un teleobiectiv ca să facă poze prin geamurile tale dinspre stradă. Dacă e o persoană pe care o cunoști îți cer scuze pentru neînțelegere, dar dacă totuși n-o cunoști atunci să știi că i-am luat numărul/ modelul vehiculului și ți-l pot descrie exact.

Brian (de vizavi)
și numărul lui de telefon.

De fapt, nici nu ai nevoie de teleobiectiv pentru că la fațada casei avem ferestre imense, fără perdele. Uneori mă opresc câteva clipe înainte să intru și îi privesc pe Harris și pe Sam văzându-și inocenți de treburi. Harris îi explică ceva lui Sam doar din gesturi sau îl ridică în aer. Îmi sunt atât de dragi. *Încearcă să ții minte sentimentul ăsta*, îmi spun. *Când ești lângă ei sunt aceiași oameni pe care îi vezi de aici.*

Am știut cu toții imediat care dintre vecini e Brian. Vecinul de la FBI. Dacă am învățat ceva de la Brian, a fost faptul că nu e așa mare secret că ești angajat la FBI cum e când lucrezi pentru CIA. Își poartă vesta (antiglonț?) cu literele FBI pe spate mult mai des decât ar fi probabil nevoie. E ca și cum cineva

care joacă pentru Dodgers și-ar purta echipamentul atunci când udă gazonul. Toți vecinii i-ar spune atunci Ne-am prins, omule, joci pentru Dodgers.

Așa că primul lucru pe care l-a făcut Harris după ce am citit biletul cu voce tare a fost să-l ia peste picior pe vecinul nostru de la FBI și să spună că normal că acesta „a prins" pe cineva cu un „teleobiectiv". Și al doilea lucru pe care l-a făcut Harris a fost să nu facă nimic. Era ocupat și nu credea că subiectul merită investigat.

— Dar e un pic deranjant, totuși, nu crezi?

— Oamenii pozează orice în ziua de azi, a zis el, ieșind din încăpere.

— Nu crezi c-ar trebui să-l sun, totuși?

Dar Harris nu m-a auzit.

— Pe cine să suni? a întrebat Sam.

Am rămas în picioare cu biletul în mână, cu sentimentul ăla ușor enervant de abandon pe care-l ai de o mie de ori pe zi când ești căsătorit. Aș fi putut să plâng, dar de ce s-o fac? Chiar nu e nevoie să despic orice fir în patru cu soțul meu; pentru asta există prietenii. Harris și cu mine suntem mai degrabă genul formal, suntem ca doi diplomați care se întreabă dacă celălalt le-a otrăvit băutura. Mereu însetați, dar mereu lăsându-l pe celălalt să ia prima înghițitură.

Începe tu.

Nu, începe tu!

Nu, te rog, întâi tu.

Genul ăsta de mers ca pe coji de ouă ar putea părea stresant, dar eram destul de sigură că noi suntem cei care vom râde la urmă. Când toți ceilalți se vor plictisi de moarte unul de altul, noi abia ne vom începe cu adevărat relația și luna de miere. Probabil pe la șaizeci de ani.

Prietena mea Cassie spune Te iubesc! de fiecare dată când încheie discuția la telefon cu soțul ei. De fiecare dată când o aud mă îngrozesc efectiv.

Dar chiar îl iubesc, zice ea.

Păi chiar *adineauri* îmi povesteai cât de nașpa și cât de lipsită de orice orizont de așteptare te simți.

Atunci ea răspunde cu un soi de râs ciudat, de parcă n-ar avea nici un cuvânt de spus în povestea asta. Nu mă aștept să fie sinceră cu soțul ei, dar măcar cu mine să fie! Nu înțeleg deloc relațiile altora. Odată, am pus-o pe cea mai bună prietenă a mea, Jordi, să înregistreze o conversație obișnuită dintre ea și soția ei. Jordi e o sculptoriță fenomenală care poate teoretiza convingător despre absolut orice, dar în discuția respectivă abia dacă a apucat să spună câteva cuvinte în timp ce soția ei tuna și fulgera la adresa unei emisiuni TV de succes. Jordi abia dacă reușea să strecoare când și când câte o întrebare; în general, chicotea la ce spunea Mel. Am crezut că ar putea fi deranjată de situație, însă nu era.

— Îmi place cât de sigură pe ea e Mel. Îmi plac oamenii care au păreri. Cum ești tu.

M-a flatat atât de tare, că imediat am simțit nevoia de a intra și eu în jocul lor.

— Emisiunea asta chiar e sub orice critică, am zis. Are dreptate Mel.

Prietenele mele mă bombardează mereu cu detalii ale vieții lor de genul ăsta – *screenshot*-uri ale mesajelor lor cu tematică sexuală, e-mailuri către mamele lor – fiindcă eu vreau mereu să știu cum e să fii altcineva. Ce facem cu toții? Ce naiba se petrece aici, pe pământ? Evident că nimic din toate chestiile astea efemere nu cântărea absolut nimic în economia lumii; era ca și cum ai fi încercat să apuci fumul de mânerul lui. Ce mâner?

Am pus biletul vecinului pe biroul meu. Eram destul de ocupată, dar găsesc mereu timp să-mi fac griji. De fapt, cred că atunci când a sosit biletul îmi făceam deja griji că cineva ar putea să ne pozeze pe fereastră folosind un teleobiectiv. Îmi făceam griji e greșit spus – mai degrabă *speram*. Speram că asta se întâmplă deja și că s-a întâmplat întruna, de când m-am născut, sau ceva de genul ăsta. Dacă nu bărbatul ăsta care mă

pozează prin geamul ferestrei, atunci Dumnezeu, sau părinții mei, sau părinții mei naturali, care sunt în realitate doar părinții mei, sau eu cea adevărată, care a așteptat momentul potrivit să preia controlul asupra vieții mele, să mă ia în stăpânire. Te rog un singur lucru, Doamne, să fie cineva căruia să-i pese suficient de mine și să nu mă scape din ochi. Mi-a luat două zile să-l sun pe vecinul Brian fiindcă eram prea ocupată să-mi savurez poziția, ca atunci când persoana de care ești îndrăgostit îți răspunde în fine la mesaj și vrei să te bucuri o vreme că ai mingea în terenul tău.

— E ciudat să suni pe cineva care locuiește chiar alături, am zis. Aș fi putut pur și simplu să deschid fereastra.

— Nu sunt acasă în momentul ăsta.

— OK.

Mi-a zis că bărbatul parcase după colț și că nu fotografiase nici o altă casă.

— Poate că pur și simplu îți admira casa, a sugerat Brian.

Nu mi-a plăcut chestia asta. Adică, da, bine, e o casă drăguță, dar să fim serioși. N-am amânat două zile telefonul fiindcă stăm într-o casă drăguță.

— Sunt o figură oarecum publică, am zis, exagerând un pic cu falsa modestie. Falsa modestie e o chestie pe care e cam greu s-o ții sub control; e ca atunci când apeși pe sprayul cu frișcă.

El a zis că de-asta a și fost îngrijorat, datorită notorietății mele. I-am răspuns modestă:

— Mulțumesc mult, e foarte plăcut să știu că mă supraveghezi.

— *Asta* mi-e meseria, a zis Brian.

— *Aha*, am zis, venindu-mi în fire.

Nu sunt chiar așa celebră. N-o să vă plictisesc spunându-vă cu ce mă ocup, dar imaginați-vă o femeie care a avut succes în mai multe domenii la o vârstă fragedă și care a continuat hotărâtă, reluându-și temele principale într-un soi de fugă extatică, însoțită permanent de convingerea ce izvorăște din siguranța că nu există nici o altă cale – și că întreaga ei viață va fi această

conversație unică dintre ea și Dumnezeu. Poate că Dumnezeu nu e cuvântul potrivit. Universul. Rețeaua subterană ce leagă absolut totul. Lucrez într-un fost garaj. Un picior al biroului meu e mai scurt decât celelalte și în fiecare zi din ultimii cincisprezece ani am vrut să pun ceva sub el, dar în fiecare zi munca mea e atât de urgentă – mă aflu mereu într-un punct crucial de cotitură; totul e pe punctul de a fi dezvăluit. La ora cinci trebuie să mă pregătesc de reintrarea în atmosfera terestră a casei, cum s-ar pregăti astronautul Buzz Aldrin să golească mașina de spălat vase imediat după ce s-ar întoarce de pe lună. Nu vorbi despre lună, îmi spun. Întreabă-i pe toți ce-au făcut *ei* azi.

Vecinul Brian m-a întrebat dacă știu pe cineva care ar vrea să cumpere o camionetă.

— E un F-150 din 2013. Mă mut și vreau să scap de aproape toate troacele.

— A! Unde te muți?

— Nu pot să-ți dezvălui următoarea mea locație, a spus Brian și mi-am cerut scuze pentru întrebare.

— Bănuiesc că o groază de lucruri din viața ta trebuie să rămână secrete.

— Da, a zis el în șoaptă. Dar să știi că mi-a plăcut cartierul ăsta. Mi-au plăcut copacii și felul în care urlă noaptea coioții.

— Și mie îmi place asta. Sunt atât de mulți! Zici că sunt câteva zeci.

— Mai mulți.

— Crezi că sunt sute?

— Da.

Am tăcut și n-am vrut să fiu eu cea care să rupă tăcerea – mi s-a părut că el, ca agent FBI, ar trebui să știe când să spună ceva. Dar tăcerea a continuat până când am început să zâmbesc în sinea mea și să mă strâmb ușor din cauza situației jenante, iar tăcerea a continuat până când mi-a trecut și nervozitatea, și acum vedeam deja tăcerea ca pe ceva ce facem împreună, ca un concert improvizat de jazz, și pe urmă sentimentul ăla s-a sfârșit și m-a copleșit o tristețe inexplicabilă. Mi s-au umplut

ochii de lacrimi, și tăcerea s-a rupt într-un final abia când eu mi-am tras nasul, și el a zis din nou *Da*, resemnat. Apoi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat (și, de fapt, nici nu se întâmplase), el a reînceput să vorbească despre tipul cu teleobiectivul.

— I-am luat numărul de la mașină, pentru orice eventualitate. Ți-l pot trimite prin SMS când ajung acasă.

— Neapărat, am zis. Mulțumesc mult.

Știam că nu trebuie să-i spun lui Harris despre această conversație. Știam că n-ar face decât să ridice din sprâncene și să zâmbească forțat. Ce spui, adică *tu* ai avut o interacțiune bizar de intimă cu un străin? Cum e posibil așa ceva?

În viața de zi cu zi încerc să am totul sub control. Când sunt acasă am grijă să învârt volanul gospodăriei astfel încât să ne putem bucura cu toții de o viață sănătoasă și plăcută, fără dezastre și boli. Pentru asta e nevoie de planificare permanentă. De pildă, în fiecare weekend fac șapte gofre pentru Sam, cu mai multe ouă decât în rețetă, care să poată fi prăjite rapid pentru un mic-dejun cu multe proteine, toată săptămâna. Dar genul ăsta de pregătire poate părea laborios și fără haz – așa că încerc să-l echilibrez cu ceva spontan, poate un joc inventat la micul-dejun sau un topping surpriză peste gofră. Harris ar spune că în general încerc să controlez totul. Cine are dreptate? Amândoi avem, dar admir stoicismul de modă veche al lui Harris. Până și de îmbrăcat se îmbracă oarecum ca pe vremuri, ca un pietrar sau un alt soi de meșter. Cineva l-ar putea descrie drept *sarea pământului*, cum eu n-aș putea fi descrisă în vecii vecilor. Nu pentru că aș fi un om rău, dar dintre noi doi eu sunt în mod sigur cea mai rea. Adesea îmi mușc efectiv limba – ținându-mi-o cu blândețe între dinți – și număr până la cincizeci. Când termin de numărat, pornirea de a spune ceva care n-are rost mi-a trecut deja.

Mă aflam în pat când Brian mi-a trimis SMS despre mașina fotografului cu teleobiectiv.

Era un Subaru negru hatchback, număr de înmatriculare 6GPX752.

Mulțumesc! i-am răspuns.

Pentru puțin. Spune-mi dacă vrei să aflu cui îi aparține. Nu o pot face personal, dar aș putea să găsesc pe cineva care poate. E bine de știut: bărbat alb sau asiatic, de înălțime medie sau ușor peste medie, cu puțină burtă și cu barbă. A fost aici sâmbătă, pe la ora 16.

Sâmbătă. M-am dat jos din pat și m-am uitat la calendarul de pe computer. (E genul de lucru pe care e simplu să-l faci dacă nu dormi cu soțul tău. El sforăie, eu mă trezesc ușor.) Sâmbătă la ora trei Harris l-a dus pe Sam cu mașina la întâlnirea de joacă cu un alt copil, așa că la patru eram singură. Exact – îmi sunasem părinții ca o fiică bună ce sunt, însă ei nu erau acasă, așa că am început să le scriu SMS-uri prietenilor din New York despre vizita mea din viitorul apropiat; tocmai împlinisem patruzeci și cinci de ani și excursia asta era cadoul meu pentru mine. Aveam de gând să văd mai multe piese de teatru și expoziții de artă și să mă cazez la un hotel drăguț în loc să stau acasă la prieteni, ceea ce de obicei mi s-ar fi părut o risipă inutilă de bani, însă tocmai primisem un cec surpriză – o companie care producea whisky îmi cumpărase drepturile de a folosi o propoziție pe care o scrisesem cu mulți ani în urmă pentru o nouă campanie de publicitate globală. Era o propoziție despre masturbare, dar, scoasă din context, se putea aplica și la whisky. Douăzeci de miare.

Jordi era de părere că e important să cheltui acești bani cât mai neînțelept. Whiskyul vine, whiskyul trece.

— Tu asta ai face?

— Nu, eu i-aș folosi ca să-mi dau demisia de la FTC și să mă ocup zi-lumină de arta mea.

FTC e o agenție de publicitate. I-am oferit pe loc banii lui Jordi – Poftim, ai o bursă! am zis. Însă ea mi-a pus mâinile pe umeri și m-a privit în ochi.

— Gândește-te. Ce-ți dorești cel mai mult pe lume? a zis, scuturându-mă într-un mod care m-a făcut să chicotesc.

— Ăăăă… o idee bună pentru următorul meu proiect?

— Atunci fă cu totul invers decât ai face în mod normal. Cheltuie-i pentru frumusețe!

Sculptorii consideră frumusețea o temă majoră, nu un moft. Cât de norocoasă sunt, așa-i? Să am o așa prietenă!

Îmi rezervasem o cameră la Carlyle și pe urmă, sâmbătă la ora patru, trimisesem selfie-uri cu mine goală tuturor prietenelor mele din New York. Ni le trimitem regulat, împreună cu poze cu copiii și cu animalele noastre – e unul dintre modurile în care păstrăm legătura în ultimii ani. Îmi amintesc că mă cam chinuisem să găsesc unghiul potrivit și chestia asta mă cam enervase. Pe vremuri nu era atât de greu să-ți faci un selfie în pielea goală decent. Poate că se schimbase calitatea luminii; poate era vina încălzirii globale.

M-am suit înapoi în pat și i-am scris un SMS vecinului Brian.

> Cum aș putea afla cui aparține numărul de înmatriculare, dacă aș vrea s-o fac?

În timp ce i-am așteptat răspunsul m-am mângâiat, imaginându-mi-l pe fotograful cu burtă și bărbos masturbându-se în Subarul lui negru, hatchback, și trupul meu gol strălucind pe micul ecran al aparatului lui foto. Am ajuns la orgasm de două ori, a doua oară în zgomot de aplauze, scoase de burta lui care-mi plesnea ritmic stomacul. Mi-am șters degetele pe tricou și mi-am verificat telefonul.

> Sună-l pe Tim Yoon (323) 555-5151. E polițist pensionat/detectiv. O să accepte probabil să te ajute contra cost.

Era prea târziu să mai sun, așa că am trimis un SMS și mi l-am închipuit pe Tim Yoon verificând numărul în baza de date a poliției.